

Els seus moviments són ràpids i espasmòdics, un poc robòtics, com els dels tiruril·los o picaplatges, i en veure's detectat prefereix córrer amb el cos estirat i el coll encongit abans que aixecar el vol. El seu vol sol ser a baixa alçada, amb poques aletejades alternades amb planejos, i és en aquest moment en què podem observar el color negre de les seves plomes primàries i secundàries i una banda a les plomes cobertores majors orlada de color negre. Les cobertores menors estan orlades de color blanc i formen una franja blanquinosa bastant aparent. A les primàries s'observen també una sèrie de taques blanques.

Quan l'aucell està dret el que destaca del seu cos és una banda de color blanc orlada de negre per ambdós costats. Els individus joves són de colors més apagats i llistats negres més fins i de bandes alars blanques no tan conspicues.

Sebel·lí *Burhinus oedicnemus*

Aquesta és una de les aus limícoles més grosses que hi ha per les nostres contrades. La podem trobar amb els peus en remull i dins del fang a llocs com s'Albufera de Mallorca, però on és més freqüent i gairebé omnipresent és als plans cerealístics de l'illa gran. Tot i així és present també com a sedentària a Menorca i a les Pitiüses a camps oberts, llaurats i amb poca vegetació. D'ella se'n diu que és una limícola que ha fugit del fang.

La manera més fàcil d'identificar aquesta espècie és pel seu cant, que es pot sentir preferentment a les hores del crepuscle i durant la nit, cantant en solitari o en cors de diversos individus. El cant és bastant onomatopèic i es correspon amb el seu nom de sebel·lí, sebel·lí o torlit, torlit com li diuen a Catalunya, repetit diverses vegades primer amb forta intensitat per després anar minvant, fins a quedar entretallat.

El plomatge del seu cos, cap, esquena i pit és tot d'un color terrós-arenós amb un ratllat vertical negre i estret a les plomes. El ventre és més blanquinós. El plomatge és totalment mimètic i de vegades costa molt destriar-lo de l'ambient. Les cames són llargues i estilitzades i de color groc-verdós.

El cap és rodó i té una cella i una bigotera blanques i amples que encara fan destacar més els ulls. La gorra també és blanca. Presenta un bec gros i potent de color groc intens i amb la punta negra, que li serveix per alimentar-se principalment de caragolins, llagosts i escarabats.

Una de les característiques que destaquen en aquesta espècie és la grandària del seu cap i dels seus ulls, d'un groc intens i de mirada pregona, un poc fuita.

Si tenim la sort d'observar-lo al camp covant en el seu niu, que no deixa de ser més que una petita depressió sobre la terra, veurem que de vegades més que covar el que fa és estar dret o amb les ales entreobertes per refrescar els ous més que no encalentir-los. Els seus grans ulls i mirada un poc perduda, de vegada dirigida cap als ous, han fet que a la cultura popular apareguin glosses com aquesta:

**Vida trista, vida trista
vida trista per a mi
me'n pren com el sebel·lí,
que cova els ous amb la vista**